Ч. 147. Второк 3 (16) липня 1901. Рік XI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Відслонене памятника цісаревої Єлисавети в Зальцбурзі. — Російска гостина в Болгариї).

Після віденьских часописий конферував пос. Герольд в четвер з порученя ческого виділу краєвого з п. Президентом міністрів дром Кербером і з п. міністром скарбу дром Бем-Баверком в справі санациї фінансових відносин в Чехії. Пос. Герольд домагав ся особливо полагодженя резолюций ухвалених виділом краєвим. Ті резолюциї дотикають введеня краєвого податку від пива, взглядно додатку до державного податку від пива, а також скликаня анкети для обговореня реґуляциї краєвих фінансів при участи представителів правительства. Оба пп. міністри вповняли, що правительство зробить всьо, аби заспокоїти ті бажаня Чехів. Др. Герольд представив вкінци потребу як найскоршого удїленя санкций ухвалам сойму ческого, а именно ухвалам о реґуляциї учительских плат і о заведеню безпосередних виборів в сільских громадах. П. президент кабінету обіцяв вповнити ті бажаня. Вкінци інтерпелював др. Герольд п. президента кабінету в справі донесень о тайних рескриптах пп. міністрів зелїзниць і судівництва. Др. Кербер заявив, що ніяких таких тайних розпоряджень не було.

Нинї буде відслонений памятник бл. п. цісаревої Єлисавети в Зальцбурзї. Єсть то перше місто в Долитавщинї, що почтає память нещасливої монархинї памятником. У нас в Галичинї здвигнено перед двома лїтами кількапайцять памятників в честь покійної цісаревої по селах, а почин до того дав жидачівский повіт. — На торжество відкритя памятника прибув вчера до Зальцбурга Цісар в товаристві 17 членів цісарскої родини. Місто на привіт Цїсаря прехороше прикрашено. На зелїзничім двірци повитали монарха архикнязї Людвик-Віктор, Євгений і Иосиф Фердинанд, дальше начальники властий і тисячі публики. В хвили коли поїзд вїздив на перон озвали ся звуки народного гимну і голосні одушевлені оклики. На промову бурмістра відповів Цїсар як найласкавійше. Монарх заявив, що з великою сердечностию скористав з нагоди, аби знов забавити кілька днів в тім прехорошім краю і стариннім місті. Тїшить ся глядячи, що витворила любов вітчини і горожаньский дух населеня. Тїшить ся з цїлого серця, що може знов зіткнути ся з своїми Зальцбурґцями, котрі завдяки випробованій вірности так близькі єго серцю. Тому можуть они бути певні єго батьківскої любови Монарха. Відтак повитав Монарха маршалок краєвий, почім Цїсар відбув серед звука дзвонів, гуку армат і безнастанних окликів одушевленої публики вїзд до міста. Вздовж улиць ведучих до цїсарскої резиденциї творили шпалїр товариства ветеранів і стрільців з цїлого краю, товариства робітничі і шкільна молодїж. Перед резиденциєю вийшов Цїсар з повозу, перейшов перед почетною компаниєю, приймив повитанє від місцевого князя архиепископа, повитав членів цїсарскої родини і вийшов відтак до своїх комнат. Вечером відбув ся похід з смолоскипами при звуках музики. На торжество зїхало ся дуже богато Нїмців з усїх країв.

Російский вел. князь Александер Михайлович, шурин царя Николая II. відвідав передвчера болгарский порт Бурґас, а відтак був на войсковій параді і взяв участь в снїданю устроенім князем Фердинандом. Вчера відїхав вел. князь до Кістенджа в румуньский Добручи.

Новинки.

Львів дня 15 го липня 1901.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших комісарів повітових Тад. Розборского з Лимановоі до Львова, а Мих. Хоецкого з Бохнї до Кольбушови; комісарів повітових Болесл. Песьвятовского з Самбора до Бохнї, а дра Кар. Матияса з Тарнобжеґа до Лимановоі; концепістів Намістництва Вільг. Гавроньского з Сокаля до Тарнобжеґа. Володисл. Мадейского зі Львова до Самбора і Едв. Шайновского з Вадовиць до Ряшева, вкінци концептових практикантів ц. к. Намістництва дра Юрия гр. Водзицкого з Кракова до Львова. Стан. Ґавла з Дрогобича до Вадовиць і Казим. Ґуберта зі Львова до Бібрки.

— **Іспит зрілости** в учительскій семинариї в Станиславові здали: Аксентий Михайло, Фаль-

---

21)

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлїйского.)

(Дальше.)

— Ну, моя дитинко — відозвав ся старий Льонґворт, підсунувши собі очиці на чоло і споглядаючи на свою доньку, — що там нинї нового? — Знов якась примха?

— Так, тату, зовсім нова.

Едита була очевидно дуже роздразнена, віддихала борзо, і то блїдла, то червоніла. Замкнула двері, сїла собі напроти батька і говорила дальше.

— Тату, я вже від давна у тебе, як ти кажеш, твоім вірником.

— Так, моя дитинко, ти й вірником у мене; чи хочеш може страйк зробити, щоби я підвисшив тобі платню?

— Тату, — сказала она поважно ніби не чуючи єго жартобливого голосу — річ дуже поважна. Я би хотїла, щоби ти дав менї гроший на спекуляцию.

— Дам тобі охотно; кількож тобі треба?— Старий панок обернув ся і взяв до рук книжку чекову.

— Менї треба трийцять тисячів фунтів.

Паном Льонґвортом аж кинуло на кріслї, і він видивив ся, перепуджений, на свою доньку: Що, трийцять тисячів?

— Трийцять тисячів фунтів, тату, менї треба їх зараз, і то готівкою.

— Алеж моя дитинко — відозвав ся він — чи ти знаєш, кілько то трийцять тисячів фунтів? Чи знаєш, що то цїлий маєток?

— Я то знаю.

— А знаєш то, що межи великими купцями в Льондонї ледви чи двайцять знайшло би ся, що могли би покласти зараз трийцять тисячів фунтів на стіл?

— Я знаю; а ти міг би?

— Я можу, я маю тілько гроший, і можу дати тобі чек, на котрий виплатять тобі зараз в банку; але не можу того зробити, доки не знаю, нащо тобі тих гроший.

— А припустім тату, як би ти на то не згодив ся?

— То тим більше потреба, щоби я знав.

— То я мушу припускати, мій тату, що все, що я для тебе доси робила, що та підпора, якою я тобі була, що цїле моє житє, котрим я лиш для тебе жила, не варто у тебе й трийцять тисячів!

— Ти не повинна би говорити до мене таким тоном, моя дитинко. Все, що маю, то твоє і буде твоє по моїй смерти. Я для тебе працюю, для тебе збираю гроші, і все буде твоє в тій хвили, коли ляжу в могилу.

— Тату — сказала на то дївчина, і схопила ся — я не хочу твоїх гроший по твоїй смерти. Ти знаєш, як дороге менї твоє житє! Але я мушу мати нинї трийцять тисячів фунтів, они менї потрібнїйші, як коли що небудь було менї доси в житю потрібне або й ще буде. Даш менї?

— Хиба аж тогди, як менї скажеш на що тобі треба.

— Коли так, то можеш лишити твій маєток свому братаничеви; я не возьму й феника! Покину тебе і піду в сьвіт та буду сама давати собі раду.

Сказавши то, пустилась дївчина до дверий, але старий скочив за нею з такою легкостию, що нїхто не був би того сподївав ся по єго старих лїтах, і станув межи нею а дверми.

— Едито, дитинко — відозвав ся він — ти ще так нїколи до мене не говорила! Що тобі стало ся?

— Нїчо, тату, менї лиш треба трийцять тисячів фунтів.

— І хочеш тим сказати, що мене покинеш, коли тобі не дам?

— Хибаж ти коли зломив своє слово, тату!

— Нї, моя дитинко, нїколи.

— То й не забувай, що я твоя донька. Я сказала, що не верну нїколи до нашого дому, коли не даш менї гроший.

— Алеж то страшенна сума. Не забувай, що і я дав слово, що не скорше дам тобі гроші, аж менї скажеш, на що тобі треба.

— Добре, тату, я тобі скажу, коли хочеш, але я би тобі радила дати, не питаючи. Ти їх певно дістанеш назад.

— Ой Едито, таже ти знаєш, що менї не о гроші розходить ся, лиш о то, щоби їх не марнувати.

— Хибаж ти вже не віриш мому розумови, тату?

— Таже ти то знаєш, що я в грошевих справах не спускаю ся на жіночі голови.

ковскиї Едмунд, Гавроньский Войтїх, Голїгер Авраам, Грасїн Казимір, Івасевич Филип, Ямрош Михайло, Янда Йосиф, Коваж Вінкентий, Кульчицкий Василь, Кульчицкий Михайло, Мазуркевич Григорий, Міґоцкий Леопольд, Микетюк Михайло, Навальковский Николай, Оборский Мечислав, Офенберґер Озія, Пахульский Роман, Павлович Іван, Женецкий Збігнев (з відзнач.), Сенїцкий Йосиф, Серецкий Юлїян, Штемґерберґ Кароль, Сарантюк Кароль, Тилявский Йосиф, Величко Теодор, Вітка Йосиф (з відзн.), Ціммерман Йосиф. 13 учеників одержало поправку, а 8 репробовано на рік.

— Іспит зрілости в гімназиї в Бродах здали: Балабан І., Біллер Й., Бодакевич С., Добруцкий М. (з відзн.), Ефроїм М., Фрайд Д., Гарфункель І. (з відзн.), Гершковер К., Голлендер І., Горн Б., Ізабек З., Яворский Р. (з відзн.), Кучиньский С. (з відзн.), Леснек В., Мах В., Проскурницкий Р., Зоммерштайн Д., Топперман Е., Урмахер М., Віншіцер М., Ціммельє І., Комровер Й., Кац Й. і Левнер А. Пятьох абітурієнтів одержало поправку, 2 репробовано на рік, а 2 відступило перед іспитом.

— В приватній женьскій семинариї у Львові (ул. Паньска ч. 16) відбув ся перший раз іспит зрілости в днях від 4—12 с. м. під проводом краєвого інспектора шкільного п. Болеслава Барановского. Приступило до іспиту 36 кандидаток. З того одержало сьвідоцтво з відзначенєм 12, а з добрим поступом 17. Дві кандидатки відступили від іспиту, дві репробовано на рік, а 3 позволено здавати іспит по вакациях. — Ся семинария має право публичности і зовсім урядження на взір державної семинариї. Ученок було сего року на всїх чотирох курсах 36. Оплата місячна виносить 10 К. Вписи зачнуть ся дня 30 і 31 серпня. — Позаяк до державної семинариї будуть принимані переважно лиш сироти і доньки народних учителїв, проте радимо вписувати кандидатки до повисшe згаданої семинариї.

— З товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“ одержуємо отсе письмо: Про пожежу в Угнові появила ся допись, що „Днїстер“ не потерпів шкоди, бо не принимав обезпечень з Угнова, — а знов в новинках послїдного „Руского слова“, що богато погорільців було необезпечених длятого, що „Днїстер“ і „Славія“ не приняли їх до обезпеченя.“ Уважаєм потрібним вияснити, що по частих пожарах в Угнові в р. 1900, рішили ми в вересни 1900 р. дїйстно не принимати більше обезпечень з Угнова, а істнуючі виповісти — і виповіли-смо тодї зараз всїм нашим членам, полишаючи однак їх обезпеченя важними аж до виходу терміну обезпеченя. Отже і до нинї маємо там обезпеченя, а при послїднім пожарі потерпіло шкоду 14 наших членів і шкоди тї лїквідуємо. Єсли хто не був обезпечений тепер, то не поносить вини „Днїстер“, бо ми виповіли свої обезпеченя всїм еще в вересни 1900 р., а потім еще кождому пригадали на місяць перед виходом єго обезпеченя, — так, що кождий, кому виповіло обезпечене у нас, міг і мав час обезпечити ся в иншім товаристві. Се уважали ми за потрібне пояснити нашій публицї, бо чулисьмо, що инше товариство виповіло Угнівцям обезпеченя коротко перед самим пожаром і члени тамтого товариства жалують ся, — але не наші.

— Грім в школї. З Моравского Крумова доносять, що дня 13-го с. м. підчас торжества закінченя шкільного року в тамошній школї народній вдарив грім в салю гімнастичну як-раз в тій хвили, коли там було звиш сто дїтий. Богато дїтий приголомшило і настав переполох, котрий лиш з трудом удало ся спинити. Більшого нещастя крім приголомшеня не було.

— Княгиня Баста або рада кн. Чорногорского. Виходяча в Цетинї газета „Глас Чорногорця“ розповідає слїдуючу забавну історию. Недавно тому прийшла в княжій палатї розмова на занадто велике благословенє дївчатами на петербурскім дворі. На то князь чорногорский усьміхнув ся і сказав: Менї свого часу так само вело ся. Коли прийшла на сьвіт перша донька, я тїшив ся і подумав собі, що на хлопця ще буде час. При другій вже менї було трохи маркотно. При третій взяв мене вже страх, а при четвертій було менї вже того за богато. Стане вже! — сказав я собі, а на знак, що дїйстно вже буде досить, охрестив я її таки на імя Стана, хоч то зовсім нове імя. — І що-ж — спитала цїкава жінка резидента одної із заграничних держав, з котрою князь розмавляв — чи помогло се средство Вашої Високости? — Ще й як! Коли досить то досить і найблизше то був мій „Данило“. Нехай цар скаже так само „стане“. — Впрочім в Римі — говорив князь дальше — дав я вже таку раду. Лиш не треба з тим довго чекати. По другій донцї треба сказати „стане“, то й буде досить. Го друга княгиня італїйньска має називати ся Стана? — Нї — засьміяв ся князь, не Стана але „Баста“, бо там преці по італїйньски говорять. Або хиба „княгиня Баста“ то не красно?

— Дещо про погоду. Всяке заповіданє веремени наперед, все одно, чи то єго заповідають фахові метеорольоґи, чи звичайні собі люди, виходить майже завсїгди не тає: Як не буде дощу, то буде погода. А мимо того нїмецкі ґазети звертають уваґу на один спосіб, після котрого можна зовсім напевно вгадати веремя; треба лиш пильно читати ґазети і запамятувати собі тї вісти, які подають ґазети про веремя в Америцї. Вже від многих лїт добачено, що скоро лиш теплота в північній Америцї піднесе ся або спаде, або коли взагалї настане там якась нагла зміна у воздусї а ми про ню довідаємо ся, то за яких 12 до 14 днїв єсть така сама зміна й у нас, лиш в трохи слабшій мірі. Се можна було підчас послїдної зими нераз добачити. Велика студінь зараз по новім році, появила ся була в Америцї, так само нагло вже на вісім днїв перед Різдвом; в другій половинї мая було в Ню-Йорку студено і падав дощ; зовсім то само появило ся у нас в Европі в перших днях червня. Відтак насиіла була з Америки дня 24 червня вість о великій спецї, котру ще можна яко-тако видержати; вже 28 червня спека там була збільшила ся а дня 2 липня наспіла вість, що там така спека, що люди гинуть. Такої спеки — додають нїмецкі ґазети — годї нам сподївати ся, але то певна річ, що й у нас около половини липня буде велика спека. Нинї маємо як-раз половину липня, отже можемо переконати ся, чи сей новий спосіб заповідання веремени єсть бодай в приближеню добрий. Річ очевидна, що у нас в Галичинї, віддалений дальше від Америки як Нїмеччина, іменно же західна, будуть і пізнїйше і менше яркі зміни у воздусї. У нас годить ся длятого звертати уваґу на то, який віє вітер з Відня, — не лиш полїтичний, але й дїйстний природний. Єсть майже певна річ, що коли в західних сторонах нашої держави настане якась зміна у воздусї, то найдальше за 36 до 48 годин буде она у нас. Длятого телеґрафічні вісти о станї воздуха у Відни, подавані в наших ґазетах, не суть для наших господарів без вартости; лиш треба уміти їх оцїнити.

— Помилка молодої. В однім місточку коло Парижа стала ся сими днями така пригода. Бурмістр місточка зі своєю лентою через плече станув перед залюбленою парою, щоби єї повінчати як право каже. Молоді були веселі, коло них зібрала ся громада свояків та весїльних гостий і всї вже чекали, коли настане тота важна хвиля. Бурмістр приступив до молодого і питає як звичайно: Чи хочете панну Н. Н. взяти собі за жінку? — Молодий відповів весело, що хоче. Тепер прийшла черга на молоду відповісти на таке саме питане і молода сказала голосно і виразно. „Нї!“ В молодого як би грім вдарив, а молода розплакала ся і

— Спусти ся лиш сей один раз на мене, тату — просила Едита благаючим голосом; — не буду вже нїколи більше тебе о то просити.

Старик пішов поволи до свого бюрка, написав чек і дав єго своїй донцї. Чек був виставлений на срібцять тисячів фунтів.

Глава двайцять трета.

З тим дорогоцїнним кусним паперу в кишени вийшла Едита Льонґворт з контори свого батька, кинувшись ще перед тим батькови на шию, та вела знову до своєї дорожки, котра повезла єї до контори Уентворта. Лице єї було дуже споважніло, а коли Уентворт єї побачив, подумав собі:

— Не удало ся їй!

— А що телєґрафували Ви до п. Кенйона? — спитала она.

— Телєґрафував.

— Маєте вже відповідь від него.

— Ще нї; треба ще якийсь час зачекати, бо телєґрама мусить іти всїлякими дорогами. А до того ще й не можна єго мабуть зараз знайти, бо з єго телєґрами з передвчера здогадую ся, що він стратив всяку надію.

— Покажіть менї тоту телєґраму.

Уентворт зразу не хотїв. — Ледви чи она Вам придасть ся — сказав він

— То рівно. Покажіть єї менї; мушу знати всї документи в сїй справі.

Він дав їй жадану депешу; она прочитала єї і віддала єї мовчки єму назад. Відтак спитала: Чи Ви довідали ся, чи можна посилати гроші каблем?

— Можна, то не робить нїяких трудностий. Гроші складає ся тут в якімсь банку, а банк в Оттаві виплатить їх Кенйонови.

— Ну, то добре — сказала Міс Льонґворт, даючи єму чек — тут маєте гроші.

— Уентворт лиш засвистав, коли подивив ся на той папір.

— Вибачте — сказав він — але такий кусень паперу приходить менї не що дня видїти. Отже Ви хочете купити копальню.

— А вжеж що хочу.

— Та бо тут о десять тисячів фунтів більше, як потреба.

— Ну так; я, бачите, не лиш хочу купити копальню, але ще й взятись в ній до роботи, а до того треба конче оборотового капіталу. Кілько би так треба, як гадаєте?

— Не вгадаю; але менї здає ся, що пять тисячів фунтів було би зовсім достаточно.

— То лишім пять тисячів фунтів тут в банку а двайцять пять тисячів пішлїм п. Кенйонови. Маю надію, що він прийме для мене доброго управителя копальнї, а здає ся менї, що він менї охотно зробить ту прислугу.

— О, розуміє ся, що зробить. Скоро копальня не дїстане ся в руки тих, що хотїли єго обманути, то Кенйон певно дуже радо піде на руку новому властителеви, а коли ще буде знати, що то Ваша копальня, то й не буде думати о тім, що стратив гроші.

Але бо як-раз о тім не повинен він довідати ся. Та й ані Ви ані п. Кенйон не повиннї стратити анї феника. Коли покаже ся, що копальня буде приносити зиски, як то Ви кажете, то капітал буде добре уміщений, а ми всї троє будемо дїлити ся зисками, так, як би ми всї по рівній части вложили гроші.

— Алеж моя люба Міс Льонґворт, таже то сьмішно. Як же ми могли би згодити ся на такі услівя!

— Чомуж би нї? Преці Ви й п. Кенйон відкрили копальню, а коли она покаже ся без вартости, то Ви будете мусїли через то терпіти; длячогож не мали би-сте з неї користи, коли би она показала ся доброю. Кожда робота повинна мати заплату, а в сїй справі то Ви оба дїйстно тяжко напрацювали ся. Але на всякий случай має п. Кенйон довідати ся лиш від мене як справа стоїть.

— З тим годжу ся з Вами вповнї: не надужию Вашого довіря.

Молода дама глянула на свій годинник.

— О котрій годинї могли би ми сподївати ся відповіди від п. Кенйона? — спитала она.

— Того нїхто не може знати.

— А чи не було би найлїпше післати гроші зараз до банку в Оттаві.

— Може й так, бо коли би Джона вже там не було, то я міг би може зателєґрафувати до Ван Брента — Ван Брент єсть, бачите, властителем копальнї, від котрого Джон дїстав опцию. Я, що правда не знаю, о скілько він єсть в змові з тамтими другими, але я уважаю єго за честного і гадаю, що він возьме гроші, скоро лиш дїстане їх завтра перед двайцятою.

Едита обіцяла ся прийти зараз по обіді і принести новий чек, виставлений нею самою і пішла.

Коли о назначенім часї прийшла знову до контори Уентворта, покивав той головою і сказав, що ще нема відповіди.

— А то страшно — сказала она на то — може він вже виїхав з Оттави і їде домів?

сказала, що она лиш у великім змішаню відповіла: „Ні!" Справу можна би було зараз залагодити, як би лиш бурмістр був ще раз спитав молоду. Але наполеоньский кодекс не позваляє того і наказує залагодити всі формальности на ново. Треба отже було давати на ново на заповіди і оповісти вінчанє, а тимчасем ціле весілє мусіло бути відложене на пізнійше.

— **Дівчина кельнером.** В Яремчи від кількох літ служить в одній з ресторациий молодий кельнер „Михась". На днях викрило ся, що „Михась" є „Каською", котра перед 9 роками утікла від родичів і в мужескім строю пустила ся заробляти на житє. Спершу була льокайчуком у якогось лікаря, а опісля кельнером в кількох ресторациях. „Каська" була би ще довго незнана крила ся в строю „Михася", але зрадила єї завість товариша. Він зробив на неї фальшивий донос до суду, а при розправі викрило ся єї походженє. „Каська", засуджена на кару 3 днів арешту або 30 К. за уживанє фальшивої книжки службової, заплатила кару, а „Михась" служить дальше за кельнера.

— **Конкурс.** В бурсі удержуваній „Філією руского товариства педаґоґічного в Станиславові знайде поміщенє в році шкільнім 1901/2 30 учеників рускої народности, учащаючих до шкіл публичних в Станиславові за місячною оплатою з гори по 16 до 24 корон готівкою.

Подане о принятє треба внести найдальше до 31 н. с. липня до виділу „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові" на руки п. Мариана Якимовского, учителя школи виділової в Станиславові, ул. Голуховского, ч. 65. До подання належить долучити: 1) послідне сьвідоцтво шкільне, 2) сьвідоцтво хрещеня, 3) сьвідоцтво убожества, 4) деклярацию що до висоти місячної оплати.

Петент має виказати ся, що єсть членом „Руского товариства педаґоґічного", або вступити в члени, надсилаючи вписове 1 К і річну вкладку 1 К.

Питомець дістане в бурсі мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і належитий догляд, натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль.

На переписку треба долучити до подання 45 сот. марками почтовими.

Виділ „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові".

О. І. Порайко голова. *Ем. Кадайска* секретарка.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 15 липня. З нагоди близьких соймових виборів відбула ся тут вчера спільна конференция провідників старо і молодочехів. Наради ще не покінчено.

Берлин 15 липня. Оповідають, що в Норвеґії куди виїхав німецкий цісар, стрітить ся з ним льорд Робертс.

Наполі 15 липня. Бувший міністер Кріспі занедужав тут небезпечно.

Льондон 15 липня. Часопись „Сун" доносить, що Анґлійці забрали в Ватервалі, у вехіднім Трансвали, жену ґенерала Шальк-Бурґера до неволі.

Париж 15 липня. Вчерашне народне републиканьске сьвято відбуло ся дуже величаво і поважно. Президента витали товпи з одушевленєм.

— Не гадаю, щоби Кеннон виїхав, заким мине послідна хвиля опциї — відповів Уентворт; — він же знає, що я буду кидати ся на всі боки, щоби гроший роздобути та й буде надіяти ся на якийсь щасливий случай.

— Чи не можна би ще раз зателеґрафувати?

— То було би без потреби; коли єго не знайшла перша телеґрама, то не знайде й друга.

Коли він то ще говорив, увійшов до комнати післанець з депешою і віддав Уентвортови телеґраму слідуючого змісту: „Депешу одержав. Кенйон".

— Ну, Богу дякувати, то було би вже все в порядку — відозвав ся Уентворт. — Тепер зателеґрафую, що вже маємо гроші і щоби він тимчасом вилеґітимував ся в банку, щоби опісля при відбираню гроший не тратив часу на формальностях.

При сих словах взяв він формуляр телеграмовий і став укладати депешу. Наконець упорав ся і прочитав написане ще раз та подав картку молодій дамі, котра сказала до него:

— Але Ви чей не дуже коротко написали? Треба, щоби все було ясно!

— Я гадаю, що єсть зовсім ясно.

— Так — сказала она прочитавши телеграму — то добре. Тут маєте чек. Чи чекати мені тут аж все буде залагоджене, чи може лішпе, коли я тепер собі піду а опісля знову прийду?

— Коли маєте час, то можете тут спокійно ждати. Тут ніхто не буде Вам перешкаджати.

Коли Уентворт вернув за годину знову, лице єго ясніло від радости.

— Ми зробили що було можна — сказав він — гроші будуть вже там до єго розпорядимости, коли завтра прийде телеґрама перед дванайцятою годиною; а мені здає ся, що повинна скорше прийти.

— Ну, коли вже все в порядку, то до звиданя пане Уентворт — сказала молода дама усьміхаючись і подала єму руку.

Глава двайцять четверта.

Не знаю, чи в цілій Канаді знайшов би ся був нещасливійший і більше розчарований чоловік, як Джон Кенйон. Коли вислав телеграму, від котрої Уентворт так зрадів, вернув він назад до готелю і положив ся спати. Коли на другий день пробудив ся, зараз собі подумав: Джордж вже дістав телеґраму! Але хоч би роздобув де гроші, то вже не зможе прислати їх сюди на час.

А все-таки хотів він лишити ся в Оттаві аж до послідної хвилі речинця єго опциї, хоч і як знепавидів се місто. Опісля задумував старати ся о посаду в якійсь з сусідних копалень; мав надію заробити там тілько гроший, щоби сплатити ті довги, які наробили оба з Уентвортом в наслідок спекуляциї, котра їм не удала ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

поси.	особ	відходить
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лявочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·12	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшава а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернопола в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Гржималова в Підзамча

До Львова

поси.	особ	приходить
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·16	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворнї доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-російского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королїв: Грециї Швеции і Норвегії, Бельгії і Румунїї.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи,

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при криници з Самаританкою *Караччі'ого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера,** Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).